

lino tekoča. Take z razpuščenim gnojem napojene vode so travnikom zelo koristne. Druge čiste vode so sicer manj tečne, vendar so vselej koristne za pomok travnikov. Se vé, da je dobro jim gnojilnih reči, če je mogoče, dati, da se jih napijô in ž njimi travniki gnojé. V bolj gorkih krajih, na pr. na Laškem pri Bresci, Lodi, si napeljujejo gnojne vode na travnike, da jih še celó po petkrat v letu kosé. Tudi pri nas se vidijo travniščiné pri vaséh, kjer se pri nalivih gnojna voda iz vasi na-nje steka, da so zelo rodovitne in se po trikrat v letu kosé.

Če pa voda na travnikih zastaja, se koreninice žlahnih in sladkih trav zatopé in muzgaste postanejo, ter po tem več ne rastejo. Takim travnikom se premokrotnim reče, in le skisano mrvo ali klajo od kisljih rastlin dadó, ktere v vodi rastejo, na pr. loček, cedilje in druge. Takim tudi gnoj nič ne pomaga, ampak treba je, če jih hočemo popraviti, grabne narediti, in tako sparjeno, s kisljo mrvo okisano vodo odpeljati, da se osušé. Takim travnikom je drenaža neprecenljiva pomoč. Po tacihi mokrotnih travnikih se najde obilo mahú, ki po odpeljani vodi se zmanjša, pa ga vendar še nekoliko ostane. Tak mah bo posejani pepél končal, ali pa tudi še z ostrimi branami še potrga, se po tem pograbi in za nastel zaleže. Je travnik tako od zastajoče vode rešen in mah z njega iztrebljen, ne bo težko, ga kmalu v dober stan djati. Loček, preslica in cedilje, ki le v vodi rastejo, bodo kmalu v suhem travniku minuli, in dobra trava se bo brž zaplodila, posebno če se s pepélom ali pa z apnom večkrat dobro potrosi, in s sniporjem, to je, z dobrim senénim drobom, večkrat poseje, ali pa z dobrimi čistimi travnimi semeni.

Nekteri travniki pa so presuhotni, posebno taki, kateri bolj v bregih ležé. Taki dadó v mokrotnih letih sladko, dobro in tudi obilno klajo, in se dajo take brežnine v nekterih krajih, če je po prvi košnji še mokrotno, dvakrat kositi. V suhih letih pa je večidel od tacihi malo dobička, tako, da se komaj enkrat na njih malo klaje nadržza. Močno se taki travniki popravijo, če se sadnega drevja po njih dovolj nasadí, ki senco dela in zemlji potrebno vlago dalje ohrani. Pod takim drevjem raste lepa in dobra klaja, in še sadje dá lep dobiček. Da tudi takim brežninam pepél in apno dobro storita, pričajo obilne skušnje.

Travniki v dobri, malo senčni dolini, ne močirni, so najboljši. Pa tudi taki, še celó pri vodi, ostanejo včasih slabi, in se tudi voda ne dá na-nje drugače kakor z velikimi stroški napeljati, kar se ne izplača, posebno če so majhni. Nekteri taki travniki počasi oslabé, trava ostane majhna, in ne dajo skoraj nič dobička. Če se pomladi, še bolje pa jeseni z brano dobro prevlečejo, potlej s stanjšano gnojnico polijó, ali pa z dobrim bolj mehkim gnojem potrosijo, ki se spomladi spet pograbi in domú na gnojišče speljá, se dajo popraviti. Taki travniki v dolinah in pri vodah imajo večidel globoke nanesíne razne baže. Veliko redivnih reči v njih spí; ko pa take reči na zrak pridejo, posebno če se taki travniki jeseni zorjó, da pozimi razzebejo, se v vlagi redivne reči kmalu zbudé, in nove v tako zemljo vsejane rastline obilno rodé. Če bi pa povodnji na take travnike stopale, bilo bi napak jih zorati, ker bi povodnji zemljo odnašale. V takošnih okoliščinah je bolj travnike pustiti kakor so, in jih z gnojnico, z apneno vodo in tudi s slano vodo časi ter časi polivati ali s pepélom potresati.

Če so pa oslabljeni travniki v takem kraji, da se brez skrbi zorjó, jih, če hočemo, pozneje spet v travnike pustimo, dobro pognojimo in z deteljo obsejemo,

in jih potlej, ko detelja mine, pridno s senénim drobom ali pa s senénim semenom posevamo in z brano prevlečemo. Počasi bodo to spet dobri travniki, posebno če se od časa do časa gnojé.

Sadjereja na Gorenskem.

Približala se nam je zopet vesela spomlad, da bomo drevesca presajali in cepili. Zadnji čas je že cepičev narezati, s kterimi bomo divjake ali nežlahna drevesca požlahnili.

Cepiči pa so bolj ali manj žlahni. Kdor nima domá žlahnega sadja, takemu je treba skrbeti, da si žlahnih cepičev poišče drugod, kakor sem tudi jaz skoz več let skrbel, da sem skupaj spravil čez 600 lepih in imenitnih sort v svojo drevesnico. Jez imam že cepičev narezanih čez 300 sort, pa jih za naprej bom imel do 600 sort, hruševih in jabelčnih (iz Francoskega, Nemškega, Angleškega sem dobil cepičev najboljšega plemena), tudi češpljevih veliko sort posebno debelega plemena. Vsaka sorta veljá pri meni po 5 krajcarjev, pa cepiči so taki, da se jih lahko po 10 cepičev iz ene sorte naredí in tedaj 10 divjakov cepi in požlahni.

Popolnoma močna odrasla drevesca jabelk za presajanje dajem po 30, hruške po 40, črešnje po 30, češplje po 33, breskve po 33, mrgolane po 33 krajcarjev. Tudi imam murve 2- in 3letne s šibami od 3 do 6 čevljev visoke in prav lepe, ki jih dajem po 2 krajcarja.

Kdor bi za imenovana drevesa kaj veselja imel, mu jih lahko pošljem po pošti ali železnici. Al še enkrat opomnim, da je že zadnji čas za presajanje in cepljenje.

Na jesensko naznanilo sem sicer veliko sadnih dreves prodal, vendar imam še čez 1000 prav močnega, posebno hrušovega drevja pritličnega po 30 krajc. Lepe divje konstanje dajem po 40 kr., jesihova drevesa po 30 kr.

Kdor želi imenovana drevesa z imenom, naj priloži za vsako sorto 3 kr. za pisarne opravke.

Andrej Net na Kokrici pri Kranji.

Dostavek vredništva. Oče Net! K temu dostavku treba se nam zdi dodati sledečo opazko. Noben bolji sadjerejec ne sme kupiti mačka v žaklji, to je, sadnega drevja brez imena. Zato bi Vi, ki spadate med cenjene naše sadjerejce, ne smeli nobenega drevesa prodati brez dodanega imena. Kdor drevesa le kupuje po lepi rasti in gladki koži, pa mu ni mar, kakošen sad rodí drevo, tak gospodar je še starokopitar, komur ni mar za žlahno jabelko ali hruško. Zato moramo mi in Vi ljudí siliti, da vedó, kaj kupijo. Zato, oče Net! skrbite za to, da si napravite imenik sadnih dreves, ki jih na prodaj stavite, ta imenik dajte tiskati in take iztiske razpošiljajte, kakor delajo nemški in drugi vrtnarji.

Slovstvene stvari.

Vsaj v pisanji kažimo edinost!

Kakor da bi koga bolela blagodejna enoličnost, katere so se bili zadnja leta slovenski pisatelji po večjem poprijeli, prikazala se je nedavno po nekaterih časnikih na enkrat pisava prej neznaná. Zlasti se odlikuje s tem, da vsem ženskim samostavnikom, končujočim se na soglasnik (in moškimi, ki se jim je v množini žensko sklanjanje priljubilo), v drugem padeži množnega števila pripenja ne samo *i*, nego *ij*, naj ima *i* naglas ali ne! Piše se: nima kostij, pet pedij,